

Ἀρχὴ τῆς Τρωάδος

Ἦν τις Ἑλλήνων βασιλεύς, εὐγενικός, ἀνδρείος, (1)
πλούσιος καὶ πανευτυχής, χώρας δὲ Μυρμιδόνων.
Οὗτος ὑπῆρχεν ὁ πατήρ τοῦ λαμπροῦ Ἀχιλλέως·
εἶχε δὲ καὶ αὐτάδελφον ἐν τῇ Πελοποννήσῳ·
Τελαμώνιος ἐλέγετον τὸ ὄνομα ἐκείνου. (5)
Οὗτος ὁ Τελαμώνιος εἶχεν υἱὸν ἀνδρείον,
τὸν Ἰασοῦν τὸν πάγκαλον, εὐγενικὸν καὶ μέγαν.
Εἶχε μεγάλην δύναμιν, εἶχε μεγάλην φρόνα
καὶ εἰς πολλὰ βασίλεια, διὰ πολλὰς ἀνδρείας,
ἀκουστός καὶ ἐγνώριμος ὑπῆρχεν εἰς τοὺς πάντας. (10)
Οἱ πάντες ἀγαποῦσαν τον, τιμὴν εἶχε μεγάλην·
δύναμιν εἶχεν ἰσχυρήν, πάντες δι' αὐτὸν ἐλέγαν.
Ὡς εἶδε τοῦτον Πήλεος, ὡς ἔβλεπε τὸ πρᾶγμα,
τὸν Ἰασοῦν αὐξάνοντα ἀπὸ πολλῶν εἰς πλέον,
φόβον εἶχεν ἀπόρητον μήπως ἐξαναστάντος (15)
ἐπάρη τὸ βασίλειον καὶ τοῦτον ἐξηβάλη·
ὅτι, ἂν ζῆσῃ Ἰασοῦς καὶ μόνον ἠθελήσῃ,
εὐκόλως τὸ βασίλειον ἐπάρη ἀπ' ἐκείνου·
ὁ δὲ Ἀχιλλεύς μειράκιον μικρὸν τότε ὑπῆρχε.
Σκοπὸν εἶχεν ὁ Πήλεος πάντοτε εἰς τὸ πρᾶγμα· @1 (20)

τρόπον πολλὰ ἐγύρευε κρυφὰ νὰ τὸν φονεύσῃ.
Τὸν δόλον ἔσω ἔκρυπτεν, ἔξωθεν δὲ τὸ φίλτρον
καὶ πρόσωπον χαροποιὸν ἔδειχνεν εἰς ἐκείνον.
Ἐν τοῖς ἐκείνοις δὲ καιροῖς ὑπῆρχε μέγα θαῦμα·
ἦτον ἡ νῆσος τῆς Κολκοῦ· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ νήσῳ (25)
ὑπῆρχε θαυμαστός κριός· εἶχε χρυσοῦν τὴν τρίχαν.
Οὐδεὶς εὐρίσκετον ποτὲ οὕτως εἰς τὴν ἀνδρείαν,
ὃς ἐδυνήθηκε ποσῶς ταύτην νὰ τὴν ἐπάρη.
Πολλοὶ γὰρ ἠθελήσασιν ἑαυτοὺς δοκιμάσαι·
εἰς ῥιζικὸν ἐβάλλθησαν τάχα νὰ τὴν ἐπάρουν. (30)
Ἀλλὰ ὅσοι καὶ ἂν ἐτόλμησαν ἀπελθεῖν ἐν τῇ νήσῳ,
οὐδεὶς αὐτῶν ὑπέστρεψεν, ὡς ἱστορία λέγει.
Τὸν γοῦν σκοπὸν τὸν κάκιστον ὃν εἶχεν ὁ Πηλέος
πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀνεψιόν, τὸν Ἰασοῦν ἐκείνου,
πάντα κρυφὰ ἐγύρευε πῶς νὰ τὸν ἐξορθώσῃ, (35)
καὶ πᾶσαν δολιότητα ἔθησε στὸν σκοπὸν του.
Οὐδένα εὗρεν εὐκόλον πῶς νὰ τὸν θανατώσῃ·
μόνον καὶ τοῦτον κρείττονα ἐξέλεξε τῶν ὄλων,
τὸν Ἰασοῦν ἂν πείσειεν ἀπελθεῖν ἐν τῇ νήσῳ,
ἀμέριμνος νὰ γένηται· ποτὲ οὐκ ἀναστρέφει· (40)
ἂν γὰρ ἀπέλθῃ Ἰασοῦς, ἀληθινὸν τὸ πρᾶγμα,
κακῶς ἐκεῖ ἀπόλλυται, οὐ μὴ ἐπαναστρέψῃ.

É. Legrand, *Ιλιάδος Παψωιδίαι ΚΔ' La Guerre de Troie: poème du XIVe siècle en vers octosyllabes par Constantin Hermoniacos*, Paris: J. Maisonneuve, 1890

λα'. Ὅρα τὴν ἀρχὴν τῆς ἀφηγήσεως τῆς ὀμηρικῆς βίβλου τῆς Ἰλιάδος.

λβ'. Ὅρα τὸν ἔπαινον τοῦ ἱερέως τοῦ Χρύσου, ὅταν ἐδόξαζεν τοὺς Ἑλληνας.

Τὴν ὄργην ἄδε καὶ λέγε, (19)
ὦ καλοφθάμη κυρία, (20)
Ἀχιλλέως τοῦ ἀνδρείου,
πῶς ἐγίνην ὀλεθρία,
καὶ τοὺς ἀρίστους Ἀχαιοὺς
πῶς τὰς θλίψεις πεποίηκεν,
καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν τοιούτων (25)
πῶς ἀπέστειλεν εἰς ἄδην,
καὶ κύνεσι καὶ ὄρνέοις
πρὸς βορὰν τούτους ἐδῶκεν.
Εἶτα τούτων ἀκουσάντων,
ἢ καλόφθαλμος δεσποίνῃ (30)
ἔφη πρὸς τὸν ἐρωτῶντα·
τοῦ Διὸς γὰρ ἐπληρώθη
ἦτοι γὰρ ἀνεβουλήθη.
Πρῶτον γὰρ ἐκχωρισθέντες
εἰς φιλονεικίαν ἦλθον @1 (35)
ὅ τε βασιλεὺς Ἀτρεΐδης
καὶ Ἀχίλλιος ταχύπους.
Τοὺς αὐτοὺς δέ, δέσποινά μου,
τίς ἠρέθισεν τὴν ἔριν
καὶ τὴν μάχην ἐσυγκρότει; (40)
Εἶτα πάλιν ἀπεκριθῆ·
ὁ υἱὸς τῆς καλλιμάχου
τῆς Λητοῦς ἐνδοξοτάτης,
ὅπερ ἔχει φυτοσπόρον
τὸν Δίαν αὐτὸν τὸν μέγαν· (45)
ὁ γὰρ βασιλεὺς αὐτὸς γάρ,
χολωθείς ἐν τῇ καρδίᾳ
ἐδιέγειρεν κακία
καὶ τὸ πλῆθος ἀπωλέστην
ἐνεκεν τὴν ὕβριν Χρύσου, (50)
τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν θύτην
ὃν ἀτίμασεν Ἀτρεΐδης.
Ὁ γοῦν ἱερεὺς ὁ Χρύσης
ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς Ἑλλήνων,
ἴν' αἰτήσῃ παρ' ἐκείνων (55)
τὴν ἰδίαν θυγατέρα
καλλιπάρειον, ὠραϊάν,
ἀργυροῦ γὰρ καὶ χρυσίου
φέρων πρὸς αὐτοὺς παντοῖα, @1
καὶ τὸ στέμμα γὰρ κατέχων (60)

καὶ τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν ῥάβδον
τοῦ θεοῦ τοῦ τοῦ ἰδίου,
καὶ δεινῶς παρακλητεύων
ἅπαντας τοὺς μεγιστάνους
[μάλιστα τὸν Ἀγαμέμνων] (64a)
ἅμα σὺν τῷ αὐταδέλφῳ (65)
λέγων πρὸς αὐτοὺς τοιαῦτα·
βασιλεῖς, παῖδες Ἀτρέοι, (67)
ταρσοπέδιλοι, κουρτέσοι,
γαστροκνήμιδες, ὠραῖοι,
ὠραιόμορφοι εἰς θέαν, (70)
ἀπαράμιλλοι ἐν ἵπποις,
ἀλλὰ δὴ κέν τοῖς πεντάθλοις,
κέν πολέμοις τολμηροί μου,
κέν φρονήσῃ κέν ἀνδρεία,
ἐξοχώτατοι ἐν πᾶσι (75)
πάντων τῶν ἐθνῶν τῶν ἄλλων· @1
καὶ ἐσεῖς χαριτωμένοι
πάντων τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ,
ὁ εἰς οὐρανοὺς οἰκοῦντα, (80)
δῶ ὑμῖν πορθῆσαι ταύτην
τοῦ Πριάμου γὰρ τὴν πόλιν,
εἶτα, τούτης πορθουμένης,
εἰς τὴν χώραν τὴν ἰδίαν
ὁ θεὸς νὰ ἀποσώσῃ (85)
μετὰ πάσης εὐθυμίας
καὶ χαρᾶς ὑπεραπίρου!
Τὴν ἐμὴν δὲ θυγατέρα
τὴν πολλὰ μου ποθουμένην
ἀπόδοτε πρὸς ἐμένα· (90)
τὰ δὲ δῶρα τὰ κομίζω
δέξεσθε τὰ κατὰ χάριν
κέντραπῆτε καὶ τὸν Δίαν
τοῦ Ἀπόλλωνος πατέρα,
ὅπου δύναται τοξεύειν (95)
ὑπεράπειρα μακρέα
ὁ θεὸς γὰρ ὁ τοιοῦτος.
Οἱ μὲν Ἕλληνες οἱ ἄλλοι
ἐπεφήμησαν εὐθέως
κευαπόδεκτα τὰ δῶρα (100)
ἔφησαν πάντα δεχθῆνα